

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Dózsölök

*Dózsölök, nyárvégi méhek,
világot kóstol tekintetem,
gyűlik nyelvemen méz, ének,
morgolódok és ínnyekedem,
világot kóstol tekintetem:*

*Hazát, elmúlást, szerelmet,
ami az embert helyén tartja,
szél ha jön, lombot emelget,
estét sejdítő szoknya alja,
ami az embert helyén tartja.*

*Kigondolt mesékbe rengve
kell-e kitalálni az álmom?
Dózsölök. Keresnem kell-e,
kell-e Istenem megtalálnom?
kell-e kitalálni az álmom?*

Hol ered?

*hová ömlik? tűnődöm az
időről az időben.
Álmomban a partján ülök,
Duna partján az őszben,
mindig szóként, nem őszben.*

*De ébredésem benne van,
dideregtető folyam,
batyuzó, balkáni, szürke,
akár a reggel, olyan,
való és boldogtalan.*